

Arrest

nr. 272 502 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 augustus 2021 wordt dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) afgewezen. Tegen deze beslissing stelt verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 266 219 van 24 december 2021.

Op 19 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), via aangetekende zending aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : N. (...)

voornaam : P. (...)

geboortedatum : (...) 1995

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is met in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker blijkens zijn verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik der talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen daar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Met andere woorden moet de zaak voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing is genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Het verzoek om de Franse taal als proceduretaal te hanteren, wordt niet ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“De tegenpartij heeft aan de eisende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied betekend gegrond op het feit dat hij « niet in het bezit is van een geldig paspoort met daarin een geldig visum » ;

Maar desalniettemin :

Uit de voorbereidende juridische werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 ter wijziging van deze wet, met betrekking tot het artikel 7 van dezelfde wet, aangaande de beslissing tot het terugsturen van eender welke rechtsingezetene van een derde land die illegaal in België verblijft, blijkt overduidelijk dat, indien het effectieve terugkeren van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden inhoudt (hierna vermeld als EVRM) dat deze beslissing niet rechtsgeldig kan zijn (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat de tegenpartij, in bepaalde gevallen, opgenomen in het artikel 7 van de wet, bij het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied aan eender welke rechtsingezetene van een derde land die op onregelmatige wijze in België verblijft, niet gehouden is om automatisch tot deze stap over te gaan op een automatische manier en in eender welke omstandigheid. Ook volstaat het onregelmatige karakter van het verblijfsstatuut niet om te rechtvaardigen dat een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgereikt wordt indien men geen rekening houdt met andere factoren, met name zij die verbonden zijn aan de schending van de fundamentele rechten, gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Men dient deze wel degelijk in rekening te nemen en op een dergelijke wijze dat de verwerende partij in deze zaak niet verstoken mag worden van een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

De eisende partij leeft in België op een regelmatige wijze sinds 4 jaar ;

Hij leidt een privéleven in België omwille van zijn integratie en zijn beroepsactiviteit ;

Hij is in het bezit van een arbeidsvergunning en werkt op een wettelijke wijze in België;

Hij heeft zich perfect geïntegreerd aan de levenswijze van de Belgische samenleving en heeft er sociale en vriendschapsbanden verworven;

Al deze hierboven opgeworpen elementen staven op voldoende wijze dat de aangevochten beslissing ongeldig is vanwege een duidelijke beoordelingsfout.

De tegenpartij heeft niet gehandeld binnen het respect voor het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur door alle elementen in dit dossier in overweging te nemen;

De zorgvuldigheidsplicht legt aan de overheid de plicht op om, alvorens een beslissing uit te vaardigen, er zorg voor te dragen dat alle nuttige gegevens in de zaak samengebracht worden en grondig onderzocht zullen worden alvorens een beslissing terzake te nemen met een volledige kennis van de zaak. In andere bewoordingen dient de overheid over te gaan tot een grondig en bijzonder expliciet onderzoek van alle gegevens terzake alvorens een beslissing te nemen.

De Raad heeft reeds herhaaldelijk vastgesteld dat er schendingen waren aangaande de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting, verbonden met het artikel 8 EVRM, door derhalve vast te stellen dat de overheid kennis moet hebben (of kennis moet gehad hebben) van het privé- of gezinsleven van de eiser. Het komt haar toe om een bijzonder grondig onderzoek te verrichten in die mate van het mogelijke aangaande de voorhanden zijnde factoren in de zaak alvorens haar beslissing te nemen en daarbij rekening te houden met :

« De Raad is van oordeel dat de verwerende partij in deze zaak niet overgegaan is tot een zo grondig mogelijk onderzoek naar de omstandigheden die in deze zaak voorhanden zijn en waarvan zij kennis

heeft of zou moeten hebben bij het oogenblik van het uitvaardigen van de bevelen tot het verlaten van het grondgebied en aldus is de opgeworpen schending van het artikel 8 van het EVRM beschouwd als zijnde in dit geval te haren opzichte gegrond » (CCE 25 oktober 2013, n°112 862).

Deze verplichting tot een « zo grondig mogelijk onderzoek » werd eveneens herhaald in het arrest n° 133 656 van 24 november 2014.

Gezien de inlichtingen waarover de tegenpartij beschikt dienen wij wel vast te stellen dat zij in gebreke is gebleven bij het onderzoeken van de gegevens « op een zo grondig mogelijke wijze als mogelijk » en dat de sociale elementen die hierbij meespelen aangaande het privéleven van de eiser niet aan bod zijn gekomen.

De tegenpartij heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de gegevens die in haar bezit waren bij het beoordelen van de sociale situatie van de eiser, met name zijn beroepsleven en zijn verankering binnen het Belgische sociale weefsel en daardoor de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten geschonden alsmede het principe van behoorlijk bestuur.

Door het nemen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, heeft de tegenpartij een automatische toepassing van zijn politionele macht uitgeoefend..

Omwille van hetgeen hiervoor werd uiteengezet, kan de tegenpartij geen staat maken op het uitoefenen van een dergelijke bevoegdheid die haar aanzet tot het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, op grond van het artikel 7 van de wet.

De betwiste akte dient vernietigd te worden.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De tegenpartij is niet overgegaan tot een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de tegenpartij en heeft geen zorg gedragen voor het bewerkstelligen van een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel en de veroorzaakte schending van het privéleven.

In feit heeft zij een bevel tot het verlaten van het grondgebied aan de eisende partij uitgevaardigd ondanks het feit dat die een belangrijk en uitgebreid priveleven in België leidt.

De motivering van de aangevochten akte is stereotyp van aard en houdt geen rekening met de persoonlijke situatie van de eisende partij en maakt ook geen enkele melding van het privéleven dat hij leidt op het Belgische grondgebied.

Het privéleven van de eisende partij wordt beschermd door het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Uit de voorbereidende juridische werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012, ter wijziging van het wetsartikel 7 van diezelfde wet, blijkt duidelijk dat het de bedoeling van de wetgever was dat het nemen van een beslissing tot het terugsturen van eender welke rechtsingezetene van een derde land die illegaal in België verblijft niet rechtsgeldig zou zijn indien het effectieve terugsturen van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag tot de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden zou omhelsen (hierna genoemd het EVRM) (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

De tegenpartij had aldus geen bevel tot het verlaten van het grondgebied mogen nemen jegens de eisende partij op een automatische wijze met het argument dat : « hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met daarin een geldig visum» zonder rekening te houden met zijn individuele situatie. Dit is niet minder het geval indien de eisende partij op het Belgische grondgebied een privéleven leidt dat volledig opengebloeid is en dat hij zou verliezen door de sanctie om naar zijn geboorteland terug te moeten keren. Het komt aldus aan de tegenpartij toe om een grondig onderzoek te voeren in deze zaak, iets wat zij hierbij nagelaten heeft.

Effectief oefent de eiser een wettelijk en regelmatige beroepsactiviteit uit en heeft hij diepe banden gesmeed met vrienden en collega's.

Uit de argumenten van de betwiste beslissing blijkt dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de bijzondere aspecten die in deze zaak opduiken waaronder, met name de belangen die voorhanden zijn met betrekking tot het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Bijgevolg beantwoordt de argumentatie niet aan de wettelijke vereisten om rechtsgeldig te zijn.

De noodzaak om een bevel te nemen tot het verlaten van het grondgebied moet in overweging gebracht worden met de bijzondere situatie van de eisende partij, in concreto, in functie van de « voorhanden zijnde belangen » (CEDH Boulif, op.cit., § 40 et §§ 47 en volgende).

De tegenpartij mag aldus geen dergelijke beslissing op een automatische wijze nemen zonder er zorg voor te dragen dat de wettelijke vereisten opgenomen in het artikel 8 van het EVRM, die het recht op respect voor het privé-en gezinsleven waarborgt, gerespecteerd worden (in een gelijkaardig opzicht, zie met name, RvS, n° 241.520 van 17 mei 2018 en RvS, n° 241.534 van 17 mei 2018).

Door het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, is de tegenpartij overgegaan tot een automatische toepassing van zijn politiemacht

Aldus is de tegenpartij overgegaan tot een beslissing zonder rekening te houden met het privéleven van de eisende partij en is zij niet overgegaan tot een rechtvaardige overweging van de tegengestelde belangen, zoals vereist door het artikel 8 van het EVRM.

De beslissing dient aldus ambtshalve geannuleerd te worden.”

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de voormelde artikelen, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan zij is genomen. Zo heeft de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum. Deze vaststelling wordt door verzoeker bovendien niet betwist. Aldus moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing zowel in feite en in rechte is gemotiveerd. Uit verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven blijkt dat deze hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van

zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt daarom niet weerhouden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Krachtens het voormelde artikel kan een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven wanneer betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De gemachtigde motiveert duidelijk dat, gelet op de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit motief wordt niet door verzoeker betwist.

Verzoeker betoogt daarentegen dat de gemachtigde in bepaalde gevallen niet is gehouden om automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dit op een *“automatische manier en in eender welke omstandigheid”*. Hij stelt dat het onregelmatige karakter van zijn verblijfsstatuut niet rechtvaardigt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven zonder rekening te houden met artikel 8 van het EVRM. In dit opzicht wijst verzoeker op het feit dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld, dat hij hier is geïntegreerd, dat hij in het bezit is van een arbeidsvergunning en op een wettelijke wijze werkt in België en dat hij alhier sociale en vriendschapsbanden heeft opgebouwd. Volgens verzoeker is met deze elementen geen rekening gehouden.

In wezen voert verzoeker aldus de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept verzoeker zich op het recht op eerbiediging van zijn privéleven. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich beperkt tot vage en algemene beweringen omtrent zijn integratie en sociale banden in België, die door geen enkel bewijsstuk worden ondersteund. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn vermeende sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van deze sociale banden als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat dit vermeende sociale leven door verzoeker is opgebouwd in een periode waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus in België precair is. Verzoeker had immers een verzoek om internationale bescherming ingediend, hetgeen uiteindelijk is geweigerd, maar heeft nooit een definitieve toelating gekregen om in België te verblijven. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke gevallen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

Waar verzoeker stelt dat hij in het bezit is van een arbeidsvergunning en een wettelijke en regelmatige beroepsactiviteit in België uitoefent, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde op 19 januari 2022 een brief heeft overgemaakt aan de burgemeester van Anderlecht waarin wordt gevraagd om het attest van immatriculatie en alle andere documenten die aan verzoeker zijn afgegeven bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, in te trekken. Voor zover verzoeker aldus tijdens de behandeling van zijn asielverzoek beschikte over een 'oranje kaart' en een arbeidsvergunning, is dit nu niet langer het geval aangezien het verzoek om internationale bescherming definitief is geweigerd en dergelijke documenten inmiddels zijn ingetrokken.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet er niet toe strekt om in elk geval en op automatische wijze, in eender welke omstandigheid, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven van zodra de betrokkene niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. De gemachtigde moet daarbij inderdaad rekening houden met de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zoals bijvoorbeeld artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet toelaat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, nu op basis van het voorgaande vaststaat dat er geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Waar verzoeker met zijn betoog lijkt te impliceren dat de bestreden beslissing op een louter automatische wijze is genomen, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de evaluatienota d.d. 19 januari 2022, blijkt duidelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de concrete elementen van het dossier. Aldus moet worden gesteld dat verweerder niet zomaar *“een automatische toepassing van zijn politionele macht”* heeft uitgeoefend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN